

SỮA NESTLÉ HIỆU CON CHIM SỨC KHỎE CỦA TRẺ CON NHIỀU CHẤT BÒ

Bao thầu cho Chính-phủ Pháp Độc quyền bán cho các nhà thương, các nhà học...

Đau dạ dày, đau phòng tích, đau bụng kinh niên

Đau dạ dày, đau phòng tích, đau bụng kinh niên. CHỮA KHÁC NHAU. Đau dạ dày, đau phòng tích, đau bụng kinh niên...

Việc thế giới TRUNG-HOÀ. Tháng 11, 14 Aout. - Trung ương hội đồng Quốc-đoàn chưa quyết định...

Cuộc Y-A Paris, 6 Aout. - Hôm nay đại biểu ba nước Pháp, Anh, Ý đã hội họp tại Paris...

Paris, 14 Aout. - Tổng như anh vẫn lòng sau thiệp yêu cầu của Anh...

Thi-văn với thời-dại. Munich 12 Aout. - Trong bài diễn văn đọc tại Munich, Adolf Hitler tuyên bố...

VIỆC TRONG NƯỚC Lạm hồ i' phủ thu I THANH-HOÀ. - Các lý phủ làm là của bên hào lý tham nhướng trong kỳ...

QUẢNG-NGÀI. - Sau khi chuyển này đồng Tiếng dân số 813, ra ngày 24-7-35. Thấy có phái phủ (Tư nghĩa)...

Thi-văn với thời-dại (tiếp). Munich 12 Aout. - Trong bài diễn văn đọc tại Munich, Adolf Hitler tuyên bố...

VIỆC TRONG NƯỚC (tiếp). Lạm hồ i' phủ thu I THANH-HOÀ. - Các lý phủ làm là của bên hào lý tham nhướng trong kỳ...

VIỆC TRONG NƯỚC (tiếp). Lạm hồ i' phủ thu I THANH-HOÀ. - Các lý phủ làm là của bên hào lý tham nhướng trong kỳ...

VIỆC TRONG NƯỚC (tiếp). Lạm hồ i' phủ thu I THANH-HOÀ. - Các lý phủ làm là của bên hào lý tham nhướng trong kỳ...

THUỐC Nóng và Ban CHÍ-LINH. hiệu NHANH-MAI. Trị bệnh ban và nóng lạnh, riêng cho trẻ con đứng (hay vô song)...

THUỐC HO BẮC-BỬU. Trị Nam chi Bắc chi công dụng hiệu là một thuốc chữa ho...

KIM TIÊN. Sản phẩm sữa 'LE GOSSE' và 'LAIT SUCRÉ CONCENTRÉ'. Bao thầu cho Nhà - nước năm 1932-1933.

MỘT CÁI AN LẠ THẦY TRONG RUỘNG. An này cũng là cái an chết vì tình, mà ở trong có làm đều lý kỳ, như là cái tài xét án của quan Huyện.

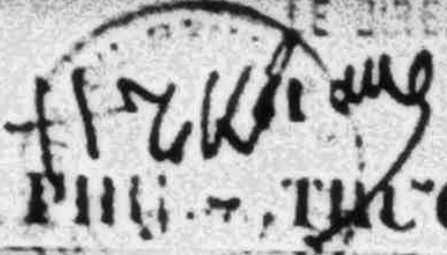
những chuyện bí mật trong việc binh cũng cơ quan bạn cách mạng, có nhiều tên bích thêu may cũng hội này...

Trước bà kể chuyện nhà, nào 'con em con kè, nhào đi dạn lại, rồi nói đến việc bà ông bà ngoại...

Một ít sự liệu rất quý báu của nước nhà vào khoảng cận đại

(Tiếp theo Phóng-trang số 820)

Tôi trộm nghĩ, ít có ý tức bực cũng tự nghĩ rằng: Lẽm theo cũ minh, hết tài lực mình, cái làm được là tại người, mà cái không làm được là tại trời, ta chỉ biết hiến mình cho nước, cho đến chết mà thôi... Tào bệ sẽ đi đi luôn không trở lại, mà không đổi chỉ trước là thế.

Tôi trông thấy cận trạng trong xứ lấy làm đau lòng, muốn đem chỗ ăn kiến đặt lên cao minh, đã mấy lần trương giấy mài mực, nhưng cầm đến cây bút là thổ dài mà gác bút lại, không viết được.

Vì sao? nghĩ rằng lòng gang dạ sắt, không phải đứng lời nói mà cảm động được. Hướng lại khác tình khác cảnh, cách mà cách lòng, lời nói của tôi chưa chắc đạt đến sản tức bực, mà đầu đạt đến sản tức bực, chưa chắc lọt vào tai tao bệ, chỉ làm cho cổ nhàn cười là kể ngu thôi.

Nay nhân quan Toàn-quyền có gửi thư cho tôi, trước trừ boạch việc ở Nghệ Tĩnh, và tôi khuyên tôi viết thư cùng lúc bệ: « Người đại-nhân vẫn không bán lòng đến thân giá, cũng nên cứu dân trong xứ. Lẽm quan Toàn-quyền không nói với kẻ khác mà nói với tôi, vì biết tôi cũng tức bực, có tình láng giềng, tôi nỗ làm thỉnh ngài yên hay sao? »

Vả chăng, qui đại thần muốn gièm xa xuôi lại đây, còn chăm chăm để lòng đến dân ta. Hướng chúng ta sanh trường trong đất nước, anh em giòng họ cũng ở đây. Một mái dầm lòng bỏ lơ, trăm năm sau này sẽ bảo họ ta ra sao?

« Vì trên vì đức, vì dưới vì dân » hẳn trạng với vua, tất phải thương dân. Thuở nay chưa ai không thương dân mà gọi là trung với vua được. Việc tác bệ làm lâu nay, gọi rằng trung thì trung thiệt, nhưng

thử nghĩ dân ta mang lấy cái nạn bần thân này là lỗi tại ai? Nếu cứ theo đường lý mà đi, thì vòng « sông Lam nói Hồng » này sẽ bị cái họa « sao cá » (1) tràn khắp cả, nào phải một làng Thái-Khưu ta mà thôi! Dân Dền rằng « làm việc chung trong thiên hạ, không cần ngó đến nhà mình » thì cũng được, song những nhà cá châu quận thì sao? tướng nhân nhân qua tử, tất không nở vui lòng làm thế.

Nghĩ đi nghĩ lại, tự nhiên trong lòng phôi phở chaoạng lời nói trên, nhân là có thể thỉnh giáo với nhà đại phương.

Tuy vậy, sự thế thiên hạ thế nào? Cởi cạp mà muốn xoàng, lòng nghĩ nan thế nào? Nếu tôi không có chỗ « tự tin », cũng không dám khinh snất bầy dều, để sự lo cho cổ nhàn dầm: Hiện nay quan Toàn-quyền với tôi có tình quen biết đã sâu, quan Khâm-sứ trú Kinh cũng quan Công-sứ Nghệ-Tĩnh đối với tôi tình y cũng tin nhau. Tức như Trần-phiên-Sứ, Phan-thị-Lang (người Cần-vương ra thú, không rõ tên), lấy tình bả con cháu lư, ngàn gièm ra dều với tôi, đã nghĩ an an trí, mà tôi hết lòng báo toàn, may cũng được việc. Lại như Phan-trọng-Huỳnh (tức Phan-trọng-Mưu) vừa ra, tôi liền dẫn yết kiến các qui quan, đều lấy lễ tân khách mà đối đãi. Lại tức khác có điều cho về thăm mồ mã tổ tiên, thăm bà con. Cách đối đãi ấy khoan hồng là giương nào! Xem đó đủ biết mỗi tâm-ly ấy, cách ngàn gièm cũng đồng một phong tục như nhau.

Tức bệ nếu không lấy lời nói tôi làm xa rộng, không chút nghi ngại gì nữa, tôi quyết không để cho cổ nhàn mang tiếng « bất tri » dân.

Buỳnh - Thúc - Kháng dịch thuật

Mấy lời đường đột, duy cao minh xem xét. Rừng xuân mai nở, ngóng tin trả lời, ngoài ra không nói hết được.

天寒冷, 四面無聊, 遙報故人書, 一閱之下, 不覺寒寂盡滅, 即刻展讀, 書中談小病, 說盡利害, 知故人非徒為弟計安全, 實為全軀謀, 肝腸肺腑之言, 均已領悉, 而弟之境遇, 之心事, 則萬難言矣: 竊想現今事勢如彼, 而弟之才力如此, 古人所謂蠅頭而思之, 我國千百年來, 地不廣, 兵不強, 財不富, 所以立國, 君臣父子五倫而已, 漢唐宋元明, 皆故部縣其地而終不可得, 夫北國之於我, 地則相連, 力則萬倍, 而終不可以為強者, 此無他, 南國山河, 截然定分而有可恃者在也.

茲者法人與我相隔, 不知幾千萬里之遙, 越海而來, 所向風靡, 乘奔奔播, 舉國皇皇, 炎海山徒一家一州之寇矣, 乙酉年, 曾知閉門居憂, 豈敢有他, 無奈以世臣之故, 累次官信, 故不得已, 強起而應之, 又蒙擢以不次, 委重權, 君命如此, 倘使故人處此, 其能辭而避之乎, 自來已歷十年, 從義諸人, 或被誅戮, 或被財出力, 從者日以加多, 夫豈樂於貪職哉, 此蓋有以儲弟之心也, 人心如此, 使故人處此, 其辭而棄之乎, 故香火之凄凉, 覆政之難, 不敢言也, 親者且不敢言,

而况於弟者乎, 近者且不暇顧, 而况於遠者乎, 且我民之其於法, 亦徒兵之罪也, 法官一來, 罪小附之, 無罪者指為有罪, 今日言實, 明日言罪, 凡可以取民財者無所不用其極, 窮鄉百出, 法官安得盡知, 閱閱其不至深歎者乎, 故人與弟皆驥也, 千里之外, 故人猶以州里為念, 况弟又身親而目擊者, 但為境屈, 力不從心, 則亦無如之何矣, 在故人既知念及其民, 又以弟之境遇, 設以身處而思之, 則弟之心事自瞭然矣, 又何必須弟之贅陳哉, 一編佳報, 遙報地解, 弟野思潘應逢筆復按, 抄錄古文不觀年月日, 此東方記載界之通病, 中國古文諸集皆然, 以但貴其文而乏史識故也, 這二書錄者亦然, 然以書中《梅山春信》, 一編佳報, 及《自來已歷十年》, 等語推之, 則當在庚戌年甲午(千八百九十四年十一月), 其明年而潘應逢病逝, 阮紳出勳而潘王黨乃亡云.

DỊCH: « Tôi vì việc binh, ở lâu trong rừng sâu núi rậm, gia đình trời đông khi lạnh, bốn mặt đều hiu, bỗng nghe có thư cổ nhân (2) gửi lại, tự nhiên hơi lạnh và cảnh vắng tan đi đầu mất. Tức khắc mở thư ra xem, trong thư hiểu mỗi họa phúc, vạch đường lợi hại, biết rằng cổ nhân không chỉ tình cách an toàn riêng cho một mình tôi, mà mưu cuộc bảo an cho cả toàn hạt. Ngàn gièm tuy xa, không khác gì giáp mặt nhau mà nói chuyện. Những lời ruột ruột gan phổi, tôi đã hiểu rõ cả. Mà cảnh ngộ và tâm sự của tôi thì khó nói làm sao? »

Hiện nay, sự thế thiên hạ như thế kia, mà tài lực tôi như thế này, người xưa gọi: « Cảnh châu-châu chông cò xe », nay lại không chỉ thế! Song lại mà tự nghĩ: nước ta đất không rộng, của không giàu, binh không mạnh; cái nền mà vương cây để dựng thành một quốc gia là vua tôi, cha con, năm đấng luân lý ấy mà thôi. Hán, Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh, hăm hăm toan lấy đất nước ta làm quận huyện họ mà không sao lấy được. Nước Tàu với ta, đất đã liền nhau, thế lực lại xấp ngàn xấp muôn ta, mà rút cuộc không cậy sức mạnh mà lấy nước ta được; ấy không có gì khác hơn là non sông nước Nam, định phận đã vạch ra bản đồ, mà cái nền để nương dựa vẫn còn đây.

Nay nước Pháp cùng ta, cách xa không biết bao nhiêu vạn dặm, vượt biển sang đây, tới đâu như gió cuốn tới đó. Xe vua trốn chạy, cả nước kinh hoàng, non sông Việt hải trở làm thế giới Kim thành, (3) thiên hạ chìm đắm, cái nạn bần thân, nào chỉ một nhà một châu đâu. Năm Ất Dậu (1835), Ngự giá ra trú Sơn phòng trong hạt, lúc ấy tôi đương có tang mẹ, đóng cửa ở tang, nào dám biết đến sự gì. Ngặt vì con nhà thế thân, nhà vua mấy lần hạ chiếu tuyên triệu, nên không được dưng dưng giấy ứng nghia. Vua lại bắt dụng này cả trọng quyền cho. Mạng vua như thế, giá sử cổ nhân xử cảnh ấy, có thể từ chối mà tránh đi được sao?

Từ đấy đến nay đã trải 10 năm, các người theo nghĩa, hoặc bị giết, hoặc bị phạt, mà không chịu rời lòng lẫn chí, kẻ xuất của, người giúp sức, ngày càng thêm đông, họ

há vui lòng rước lấy sự tai họa kia đây, thiết là tin vào lòng tôi vậy; Lòng người như thế, giá sử cổ nhân ở cảnh này, có thể tự ý mà bỏ đi được sao? Vì thế, nên hương lửa lạnh lòng; bà con lìa tan, mà không dám ngó đến; bà con còn không ngó đến, huống là người đưng; kẻ gần mà còn không ngó đến, huống là kẻ xa.

Vả chăng, dân ta mà mang lấy cái nạn bần thân, không chỉ là tội tại việc binh mà thôi. Quan Pháp sang đây, đi đến đâu thì có bọn thiếu nhân theo a phụ đó. Kẻ vô tội mà vu làm có tội, bừa nay nói trách, ngày mai nói phạt, phạm làm cái gì mà vu vét được của dân đến làm đến nơi, mỗi tề trăm ngũ, quan Pháp soi xét sao hết, dân giao sao tránh khỏi họa tan lành được. (Chỉ qui tội cho bọn quân lính mà không nói người Pháp, vì trách quan binh đi chính phục là không hợp tình lý; của nói trung hậu.) (4)

Tôi cũng cổ nhân đều sinh đẻ ở đất Nghệ Tĩnh, ngoài ngàn gièm xa, cổ nhân có để lòng đến xứ sở châu lư, huống chỉ tôi lại chính mắt thấy cái thảm trạng ấy, song vì cảnh ngộ bó buộc, sức không theo lòng thì biết làm sao được!

Nay cổ nhân đã có lòng nghĩ đến dân, lại thử đại mình vào cảnh ngộ tôi, thì tâm sự tôi thế nào, không đợi nói nhiều.

Nhưng đương tiết tiết, xa chức phúc lành.

Giả ngu Phan-dinh-Phùng bát phục (Cổn ngữ)

(1) Lũn thanh lửa cháy, họa đến ao cá. (2) Bài trước đề nguyên chủ « ác họa, bài này xin đề nguyên chủ « có nhân » để cho được nhà. (3) Viêm hải chỉ nam, Kim thành chỉ tây. (4) Lời định giá.

BÁ = TƯỚC MÔNG = THẾ = TÔN

(LE COMTE DE MONTE-CRISTO)

PHÁP - QUỐC: LỊCH - SỬ TIỂU - THUYẾT

Tác - giả: Alexandre Dumas

Dịch - giả: Nam-Son

— Em Mai-thiết-Thanh, cang giêu ky, em mỗ còi, em nghèo, nhưng em hiệp ý anh hơn một cô gái con ông chủ tàu hoặc con ông chủ ngân hàng nào ở Marseille (Mạt-xây). Với những người như anh, chỉ cần có một người đàn bà trung hậu và là một tay nội trợ giỏi giang, chỉ chừng ấy thôi; mà kể về hai phương diện ấy, thì còn ai hơn em nữa!

— Anh Phi-Nhân, một người đàn bà mà đi thương một người đàn ông không phải là chồng mình, thì không còn là một trợ giới, không còn là vợ trung hậu nữa. Anh hãy bằng lòng cho em đi anh như anh ruột của em, như bằng hữu của em. Em xin lập lại một lần nữa, em chỉ có thể hứa với anh có chừng ấy thôi, và em chỉ hứa những gì mà em chắc có thể cho được.

Phi-Nhân nói:
— Anh hiểu cả rồi, sự thực khổ của em, em chịu được, nhưng em sợ sự thực khổ của anh. Mai-thiết-Thanh em này, nếu được em thương tưởng đến, thì anh sẽ cố gắng làm giàu, anh có thể khoe khoang trước mặt anh em anh, anh có thể làm một tay kẻ toán trong nhà buôn, anh cũng có thể làm một nhà buôn!

— Anh không thể làm được những việc ấy, anh đừng thử làm gì cho mất công, anh phải đi học nữa; bây giờ anh còn ở nhà được, là vì không có giặc giã. Anh cứ làm nghề của cá, mà đừng mơ tưởng những điều viễn vọng, nó sẽ hại anh, nó sẽ làm cho anh thấy sự thiệt mà ghé tòm bởm nữa. Và anh hãy vui lòng nhận em làm bạn, làm em...

— Em Mai-thiết-Thanh, em nói phải đó, anh sẽ là một tay thủy thủ; anh sẽ với bộ áo quần của cha ông ta, bộ áo quần mà em khinh rẻ, mà bạn cái áo lót có sọc, cái áo ngoài bằng vải xanh, lại có cạo vòng gài vào nút áo. Áo bạn như thế mới đẹp lòng em phải không?

Mai-thiết-Thanh xây lại nhìn Phi-Nhân một cách rất nghiêm và hỏi:
— Anh nói gì đó? Anh muốn nói

gì đó? Em không hiểu.

— Anh muốn nói rằng em đối với anh gay gắt và tàn khốc như thế, là vì em đương đợi chờ một người khác bạn như anh vừa tả. Nhưng có lẽ người ấy đối với em đã thay lòng đổi dạ; nếu không phải tự nó thay lòng đổi dạ, thì sóng gió kia cũng đã làm cho nó thay lòng đổi dạ rồi!

Mai - thiết - Thanh la lớn lên:
— Phi-Nhân, em tưởng anh tốt, em làm Phi-Nhân, anh xấu bụng lắm. Anh vì lòng ghen tương, mà rủa và người ta. Em không dấu gì hết, em thương người mà anh vừa tả đó, và nếu người ấy không trở lại với em, thì chẳng những em không cho là người thay lòng đổi dạ như anh đã nói, mà em còn cho là người vì thương em mà chết.

Người thanh niên Cát-tân đứng dậy, ra bộ tịch giận dữ lắm.

Mai-thiết-Thanh tiếp luôn:
— Phi-Nhân, em biết anh làm; em không thương anh, anh xây qua oán người; anh định sẽ đến với người. Anh thua gì sự ấy? Nếu anh thua, thì anh với em không còn gì là bằng bạn nữa; nếu anh hơn thì anh bằng bạn giữa anh và em lại bóa ra mối thù oán. Anh hãy nghĩ lại cho kỹ, anh hãy nghe lời em đây: muốn được lòng một người đàn bà mà tìm chuyện gây gổ với người thương của người đàn bà ấy, thì không gì thất sách hơn.

Không, Phi - Nhân, em tưởng anh không nên thiết hạnh cái ý tưởng xấu ấy. Không lấy được em làm vợ, thì nhận em là bạn, làm em chẳng hơn....(Đến đây nàng nói mà đôi mắt lóng lánh và với dăm) Khơng, khơng, người thương của

em đi bốn tháng nay, trong bốn tháng ấy, em tình có nhiều trận bão lắm!

Phi-Nhân giữ thái độ thần nhiên, vẫn biết với một giọt nước mắt chảy trên má nàng Mai-thiết-Thanh, anh ta có thể đổi một ly máu của anh ta mà không tiếc; nhưng nước mắt chảy ra đó là vì một người khác, chứ có phải vì anh ta đâu.

Anh ta đứng gầy vào trong nhà, dạo quanh một vòng, rồi trở ra đứng ngay trước mặt nàng Mai-thiết-Thanh, đôi mắt ủ súp, hai bàn tay nắm chặt.

— Này, Mai-thiết-Thanh, thế nào? trả lời một lần nữa đi!

Nàng Mai-thiết-Thanh trả lời một cách rất lạt lẽo:

— Em chỉ thương Đấng-Thế, ngoài Đấng-Thế ra không ai sẽ là chồng em được cả.

— Em thương nó mãi mãi phải không?

— Trợn đời em.

Phi-Nhân gục đầu xuống như người tuyệt vọng, thở ra một tiếng, rồi lộn lẽ ngẩn đầu lên, nghiêng rặng, sinh mãi.

— Nếu như nó chết thì sao?

— Nếu Đấng-Thế chết, thì em chết theo Đấng-Thế.

— Nếu nó hội bạc?

Thình lình có tiếng ở ngoài gọi vào:

— Em Mai-thiết-Thanh! em Mai-thiết-Thanh!

Người thiếu nữ la lớn lên, tỏ vẻ hết sức vui mừng:

— Đó, anh thấy chưa? anh thấy chàng không quên em chưa? chàng đến tìm em đó!...

Nàng chạy thẳng lại cửa chính,

mở ra và la lớn lên:
— Anh Đấng-Thế, em đây, em đây này!

Phi-Nhân, mặt xanh lét, tay chưa run rẩy, lui lại đường sau như người đi đường gặp rắn; dựng phải cái ghế dựa, chàng ngồi ngời xuống đấy.

Đấng-Thế và Mai - thiết - Thanh ôm nhau. Đầu tiên hai người không thấy gì chung quanh họ hết, Thưởng khi mình có việc gì thích quá thì chỉ biết một chỗ mình mà không biết gì đến trời đất nữa. Hai người nói với nhau, mà giọng nói cũng không được rành rang, ấy cũng là cái dấu hiệu của sự vui thích quá trịch độ, hay sự đau đớn.

Thình lình Đấng-Thế nhìn thấy mặt Phi-nhân, bộ mặt ủ súp và giận dữ. Phi-Nhân thò tay nắm lấy con dao gilet sẵn ở giây nịt của anh ta; có lẽ là một cử chỉ tự nhiên, chính anh ta cũng không để ý đến thì phải.

Đấng-Thế trừng hai mắt lên nói:

— Xin lỗi, tôi chưa kịp thấy ông.

Rồi xây lại nhìn nàng Mai-thiết-Thanh mà hỏi:

— Ông đây là ai?

— Anh này sẽ là người bạn của anh, vì là bạn của em, và là anh em ché bác với em, mà em xem như anh ruột em đó; là một người mà ngoài anh ra, em thương hơn hết. Anh Phi - Nhân đây. Anh chưa gặp lần nào hay sao?

Đấng-Thế nói:

— À... tôi biết rồi.

Một tay chàng vẫn nắm lấy tay nàng Mai-thiết-Thanh, còn tay kia chàng đưa ra chực bắt tay Phi-Nhân, cách tử tế lắm.

Nhưng Phi-Nhân chẳng những

không đưa tay ra, mà còn đứng sững như một pho tượng.

Đấng-Thế bèn nhìn nàng Mai-thiết-Thanh đương cầm đồng và run rẩy, rồi nhìn sang Phi-Nhân nét mặt ủ súp và giận dữ.

Nhìn qua, chàng biết cả sự tình. Biết rồi, thì sinh giận:

— Em Mai-thiết-Thanh, anh không ngờ anh vội vã đến đây để gặp một người như em!

Mai - thiết - Thanh la lớn lên, mắt ngó Phi-Nhân như cách giận lắm:

— Một người như em! Đấng - Thế, anh nói một người như em ở nhà em! Nếu em biết thế thật, thì em bắt tay anh mà giã nhau đến Marseille (Mạt-xây) mà ở, bỏ quách cái nhà này không thèm trở về nữa.

Phi-Nhân liếc một cái sáng quắc. Nàng Mai - thiết - Thanh tiếp luôn, giọng nói rất cương quyết như có ý để tỏ cho Phi-Nhân biết nàng đã rõ thấu cái ác ý của anh ta:

— Anh Đấng-Thế, nếu có việc gì chẳng lành cho anh, em sẽ lên tận chót hòn gành Morgion (Mạt - gi - ông) mà nhào đầu xuống...

Phi-Nhân xanh lét cả mặt.

Nàng Mai thiết-Thanh lại tiếp:
— Nhưng Đấng-Thế, anh làm đó thôi, anh không có người cứu nào ở đây hết; đây chỉ có anh Phi-Nhân, anh của em, anh sẽ bắt tay anh như một người bạn rất thân thiết.

Nói đoạn nàng nhìn thẳng vào mặt Phi-Nhân; Phi-Nhân như tưởng bị cặp mắt của nàng thối miến, chồm rũi bước lại gần Đấng-Thế mà đỡ tay ra.

Bao nhiêu mối tức giận của Phi-Nhân khi ấy cũng như một luồng sóng, tay đỡ đôi, nhưng đọng cái tay

quyền tự nhiên của mỹ nhân phải tan sạch.

Vừa nắm đến tay Đấng-Thế thì Phi-Nhân dầm dầm chạy ra ngoài nhà, tay vô bức tóc mà miệng thì la như đũa diên:

— Ôi! ôi! cứu với! cứu với!

Nguy quá! nguy quá!...

Bỗng có tiếng người gọi giật ngược lại:

— Ê, anh Cát-Tân! Ê anh Phi-Nhân, chạy đi đâu đó?

Phi-Nhân liền dừng bước lại, nhìn chung quanh anh ta, và thấy Kha-dông-Thuộc đương ngồi một bàn với Đấng-Lát dưới bóng cây.

Kha-dông-Thuộc liền hỏi:

— Sao anh lại không ghé vào đây? Anh có việc gì gấp mà đến không đúng thì giờ chào bạn như thế?

Đấng-Lát vừa đỡ 'aychí' chài rượu trên bàn vừa nói:

— Thứ nhất là khi bạn có một chài rượu đầy để ngay trước mặt như thế này.

Phi-Nhân đứng nhìn cả hai người, cách ngờ nghệch không trả lời.

Đấng-Lát lấy đầu gối đẩy Kha-dông-Thuộc một cái mà nói:

— Nó ngờ nghệch quá. Hay là chúng ta làm chứng? Hay là trải với đũa chúng ta đo đoán, Đấng-Thế thắng rồi chẳng.

Kha-dông-Thuộc trả lời:

— Trại đề thong thả xem đi mà! Kha-dông-Thuộc lại xây nói với Phi-Nhân.

— Này, anh Cát-Tân, anh đã như định thế nào chưa?

Phi-nhân cười mở hơi chảy dài trên trán, và chồm rũi bước vào bóng cây. Tưởng như cái bóng cây mát kia đã làm cho anh ta tỉnh hẳn và thế thái được một ít, mà nói:

— Xin chào hai anh, hai anh gọi tôi phải không?

Phi-nhân nói đoạn, ngả xuống trên cái ghế bên bàn.

(Còn nữa)